

Sygn. akt IV CSK 274/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa B. [...] z siedzibą w B. (Niemcy)
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej w S.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony pozwanej od wyroku wstępnego Sądu pierwszej instancji uznającego roszczenia strony powodowej za usprawiedliwione co do zasady.

Sądy obu instancji stwierdziły, że pozwane Towarzystwo Ubezpieczeń obowiązuje do zwrotu stronie powodowej, będącej niemiecką kasą chorych, kosztów leczenia poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym z dnia 9 sierpnia 2008 r. obywatela niemieckiego, gdyż sprawcą wypadku na terenie Polski był obywatel polski ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie, a strona powodowa pokryła koszty leczenia, za które odpowiedzialność ponosi pozwany ubezpieczyciel i przejęła od poszkodowanego prawo do regresu. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądy wskazały art. 822 § 1 i art. 444 § 1 k.c. oraz art. 93 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych (...), jak i art. 85 ust. 1 i art. 90 zd. 1 późniejszego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r. Nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów ubezpieczenia społecznego, z których wynika, że Polska ma obowiązek uznawania praw instytucji innego państwa członkowskiego, która wynagrodziła szkodę i na mocy prawa własnego ustawodawstwa wstąpiła w prawa poszkodowanego, jak to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Sądy nie podzieliły zarzutu strony pozwanej, że wobec uiszczenia przez nią na rzecz NFZ obowiązującego między innymi w 2008 r. tzw. „podatku Religi”, strona pozwana została zwolniona od obowiązku zwrotu kosztów leczenia poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym. Stwierdziły, że żaden przepis prawa, w tym w szczególności przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG, PBUK (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, ze zm. – dalej: „u.u.o.UFG, PBUK” ani ustawy z dnia 26 czerwca 2007r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz. U. Nr 133, poz.922 ze zm.- dalej: „ustawa nowelizacyjna z 26 czerwca 2007r.”), która wprowadziła okresowo ten podatek, nie zwolniły sprawców wypadków

komunikacyjnych ani ich ubezpieczycieli od odpowiedzialności za szkodę w postaci kosztów leczenia poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym.

W skardze kasacyjnej opartej na zarzucie naruszenia prawa materialnego: art. 34 ust.1 u.u.o., UFG, PBUK oraz art. 1 ustawy nowelizacyjnej z 26 czerwca 2007 r., strona pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy posiadacz samochodu, który w 2007 r. posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, za którą zapłacił składkę, od której odprowadził, za pośrednictwem swojego zakładu ubezpieczeń, tzw. „podatek Religi” na rzecz NFZ, jest obowiązany pokrywać roszczenia publicznej służby zdrowia państwa Unii Europejskiej, która udzieliła świadczeń medycznych poszkodowanemu w wypadku drogowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.1 k.p.c. powinien wykazać w wyczerpującym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego zagadnienia prawnego o uniwersalnym charakterze, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazania, że są one tak poważne, a zagadnienie tak istotne, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 12 grudnia 2000 r. V CKN 1780/00, OSNC 2001/3/52, z dnia 22 marca 2001 r. V CZ 131/00, OSNC 2001/10/156, z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 20 października 2005 r. II CZ 89/05, OSNC 2006/7-8/135, z 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Strona pozwana nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiane istotne zagadnienie prawne. Nie przedstawiła bowiem żadnego pogłębionego wyводу prawnego, odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wskazującego na występowanie istotnych kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych na tle przedstawionego zagadnienia, jak również nie wykazała poważnego charakteru zagadnienia, wymagającego zajęcia stanowiska przez najwyższą instancję sądową. W istocie w ogóle nie uzasadniła wskazanego zagadnienia prawnego, a uzasadnienie podstaw kasacyjnych sprowadza się do przedstawienia stanu prawnego, bez dokonania jego pogłębionej analizy prawnej.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów postępowania kasacyjnego pozostawiony został do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, gdyż przedmiotem skargi kasacyjnej było rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji o zasadności wyroku wstępnego, a zatem orzeczenie wydane w sprawie nie ma charakteru żadnego z orzeczeń wskazanych w art. 108 k.p.c. i z tych przyczyn nie ma podstaw do wydania na tym etapie postępowania orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.